

1/12/2017
 4/10/2017
 1/12/2017

1/12/2017
 4/10/2017

கனகசபையார் திருநாற்கல் திருநாற்கல்

31/11/17 Tuesday 01P (noon)

6. சமுதாயியல் திறனாய்வு

முன்கூறுகள் - சமுதாய பின்னணி அங்கத்தினர் - எதிர்க்கட்சி
 (கூ) ஏற்பு - சமுதாய சித்திரம் - சமுதாய மதிப்புகள்
 சமுதாய சிக்கல்கள்

1. முன்கூறுகள் :- மார்ச்சியர் மோடல் - இயற்கை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட அறிவியல் வளர்ச்சியின்
 மனிதர்களையும் அளிக்கின்ற சமுதாயங்களையும் கருதி மனித உணர்வுகள்
 சமுதாயியல் உளவியல் பாலி விசயல், வளர்ச்சியியல், பொருளாதார நியல்,
 பொருளியல், நூல் பொருளியல் என்பவைகளை மையநிலை செய்து இதன்
 விளைவாக ஒவ்வொன்றையும் இலக்கியத்தோடு இணைத்துக் கொடுத்த
 பின்னாலும் வளர்ச்சியுறது காரணம். இது தமது சமுதாய திறனாய்வு
உணர்வுகளை இலக்கியத்தின் உதாரணாக விளக்கும் பொருளே
ஒரு சமுதாயத்தின் படைப்புகள் கவலை இலக்கியம் படைத்ததும்
யாப்பு, உத்திகள், சமீகங்கள் முதலியவை சமுதாயத்திற்கும்
 உருவானவைதான் போலும். இலக்கியத்தின் சமுதாயத்திற்கும் இடமும்
உறவினை "சமுதாயத்தை சொல்லில் வடிவாக்கித் தருகிறது"
 என்று டி போனால்ட் (De Bonald) என்பவரின் புகழ்பெற்ற கருவிகள்
அறிபலாம். பொருளமுதலானவை போகின்ற மார்ச்சியர் அறிவுகள்
 இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவினை மிக நுட்பமான
 தளத்தில் எல்லாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியது. அதுமட்டுமல்லாமல் சமுதாயத்தில்
 மார்ச்சியர் திறனாய்வு சமுதாயத் திறனாய்வு என்றும் பொருள்
 கொள்ளப்படுகிறது. இருந்தாலும் இவரும் ஒன்றல்ல; சமுதாயியல்
 திறனாய்வு, பொதுவாக சமுதாயத்தை, முதலியவைகளுக்கும், அதுமட்டுமல்லாமல்
 மார்ச்சியர் திறனாய்வு "மார்ச்சியர்" என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில்
 இலக்கியத்தை அணுகிறது. இது வேறுபட்ட பரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சென்னை 1/12/2017

சமூகவியல் அணுகுமுறை, இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான உறவினைச் சமூகத்தின் பிற அடிப்படை அலகுகளான குடும்பம், மதம், அரசு, சுவல்வி, நீதிமன்றம், பொருளாதார உறவு முதலியவற்றோடும் இணைத்து விளக்க முயல்கிறது. எனவேதான் சமூகவியல் திறனாய்வு பெரும் செல்வாக்குள்ள ஒன்றாகத் தொடர்கிறது.

இச் சமூகவியல் அணுகுமுறையானது இலக்கியத்தின் உருவாக்கத்திலும், அதற்கு வந்தமைகின்ற பொருள்கோளிலும், அது மக்களுக்குப் பயன்படும் தன்மையிலும் சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத இடமுண்டு என்ற அடிப்படையான கருத்தாக்கத்தின் மேல்தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றை இங்கே விளக்குவதற்காகக் கீழ்க்கண்டவாறு ஆறு பிரிவுகளை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

சமுதாயப் பின்னணி மாறுபாடு :

1. சமுதாயப் பின்னணி (அ) களம்
2. எதிர்கோள் (அ) ஏற்பு
3. சமுதாயச் சித்திரிப்பு
4. சமுதாய மதிப்புகள்
5. சமுதாயச் சிக்கல்கள்

2 (m)

(இனி ஒவ்வொன்றாகக் காணலாம்.)

சமுதாயப் பின்னணி அல்லது களம் :

ஒரு சமூகம் தனக்குத் தேவையான இலக்கியத்தைச் சில தனி மனிதர்களை ஊடகமாகக் கொண்டு, தானே படைத்துக் கொள்கிறது எனக் கருதுகிற போக்குச் சமூகத்தை முன்னிறுத்தும் திறனாய்வாளர்களிடம் நின்று நிலவுகிறது. ஒரு படைப்பாளியின் சமுதாயப் பின்புலத்தான் அவர் படைப்பிற்கான கருவுலக் கிடங்காக அமைந்து கிடக்கிறது. சின்னசாமி ஜயர் என்ற புலவருக்குப் பிறந்த சுப்பிரமணியன், மகாகவியாகவும் இந்தியத் தேசியக் கவியாகவும் மலர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது எது? பாரதியாரே கூறுவது போல அக்காலத்தில் வொடித்துக் கிளம்பிய "இந்தியத் தேசியம்" என்கிற புது நெருப்பு அல்லவா? அத்தகைய சமூகச் சூழல் வந்து வாய்க்காமல் இருந்திருக்குமானால் பாரதியும் மதுரையில் ஒரு தமிழ்ப் புலவராக வாழ்ந்தாவிட்டுப் போயிருப்பார். இதேபோலவே பெரியாரின் திராவிடக் கட்சி (1944) தமிழகத்தில் தோன்றாமல் இருந்திருக்குமானால் மயிலம்

முருகனைப் பாடிக்கொண்டே பள்ளி வாத்தியாராக வாழ்ந்துவிட்டுப் போயிருப்பார் பாரதிதாசன். எனவே ஒரு படைப்பாளியை வடிவமைப்பது அக்காலச் சமூகப் பின்னணிதான் என்பது உறுதியாகிறது. தமிழ்ச் சூழலில் இந்தச் சமூகப் பின்னணி என்பது இன்னும் நுட்பமாகப் படைப்பாளி சார்ந்த சாதிச் சூழல், மதச் சூழல், கல்விச் சூழல், வர்க்கச் சூழல் முதலிவற்றையும் சார்ந்திருக்கிறது அதே நேரத்தில் இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான இந்த உறவு அப்படியொன்றும் நேரடியான எளிமைக் குணம் கொண்டதுமல்ல; மிகவும் சிக்கலான உறவு முறையில் பின்னப்பட்டிருக்கின்றது. அரசியல் பொருளாதாரத் திறனாய்வு (Critique of Political Economy) என்ற நூலில் காரல் மார்க்ஸ் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

கலையில் சிறந்த முன்னேற்றம் நிகழும் சில காலங்களில் அதோடு ஒத்த முன்னேற்றம் பொதுவான சமுதாய வளர்ச்சியிலோ பொருளாதார அடிப்படையிலோ சமுதாயத்தின் அடிப்படை அமைப்பிலோ காணப்படுவதில்லை. தற்கால நாடுகளின் நிலையோடும் ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்ந்த நாட்டின் நிலையோடும் கிரேக்கரது நாட்டு நிலைமை ஒப்பிட்டு நோக்கினால் இதற்குச் சான்று கிடைக்கும்⁴.

எனவே, இலக்கியம் சமூகத்தை முழுக்க முழுக்க அப்படியே பிரதிபலிக்கிறது என்றோ முழுவதும் சமுதாயப் பின்னணியினாலேயேதான் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்றோ ஒரு நேர்க்கோட்டுச் சூத்திரத்தைப் போட்டு விட முடியாது என்றே பலர் கருதுகின்றனர். அதுபோலவே இலக்கியத்தில் எழுத்தாளன் காட்டும் சமுதாயத்தையும் அல்லது சமுதாயக் கருத்துக்களையும் இலக்கியத்திற்கு வெளியே கட்டுரைகளில், நேர்காணலில் சமுதாயம் குறித்துக் கூறுகின்ற கருத்துக்களையும் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது⁵. ஏனென்றால் படைப்புத் தளத்தில் சமூகப் பின்னணி, படைப்பு மேல் செயல்படுகிற முறையும், சாதாரண தளத்தில் அது அவனைப் பாதிக்கும் விதமும் வேறு வேறானவை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இதை இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால் எளிதாகப் புரியுமென்று எண்ணுகிறேன். அதாவது படைப்பாளி, சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பினனாக இருக்கும் அதேவேளையில், தான் வாழும் சமூகத்தைக் கடந்த ஒரு தளத்திலும் வாழ்பவனாக இருக்கிறான். மேலும் இவ்வாறு சமூகத்தைக் கடந்து போய்க் காண்பதும் ஒரு சமூகம்தான். எனவே எப்படி இருந்தாலும் சமூகப் பின்னணியில் இருந்து எந்தவொரு படைப்பாளியும் விலகிச் சென்றுவிட முடியாது என்பதுதான்.

எதிர்கோள் அல்லது ஏற்பு

இலக்கிய உருவாக்கத்திற்குச் சமூகப் பின்னணி எவ்வாறு அடிப்படையாக அமைந்து கிடக்கிறதென்று விளக்கினோம்; அந்த இலக்கியப் படைப்பை இரசிப்பதற்கென்றும், ஓய்வு நேரத்தைக் கழிப்பதற்கென்றும், மதிப்பிட்டுத் திறனாய்வு செய்வதற்கென்றும், பயணங்களில் பொழுதை இனிமையாகக் கழிப்பதற்கென்றும் வாசித்து எதிர்கோள்என்கின்ற பொது மக்களிடையேயும் செல்வாக்குச் செலுத்துவது சமூகம்தான். அதாவது எனக்கான இலக்கியத்தை- என் வாசிப்புத் தேவைக்கான புத்தகத்தை - நானே என் விருப்பப்படித் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று சமூகத்தில் வாழும் ஒரு தனிநபர் உரிமை கொண்டாடிக் கொள்ள முடியாது; தனி மனிதர்களாகிய நம்முடைய இலக்கிய விருப்பத்தையும் வடிவமைப்பது நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சமூகமே ஆகும். எனவே இலக்கியத்தை நுகர்தல் என்ற தளத்திலும் இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான உறவு ஆழமாகப் பின்னப்பட்டுள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எந்த ஒன்றும் மனித வாழ்க்கையில் அதற்கான பொருளாதார உறவு என்பதன் மூலமாகத்தான் விளக்கம் பெறுகின்றது. பழங்காலத்தில் (சங்க காலத்தில்) இலக்கியத்திற்கும் பொருளாதாரத்திற்குமான உறவு என்பது மன்னர்களோடும் வள்ளல்களோடும் இணைந்த ஒன்றாக இருந்தது. இடைக்காலத்தில் சமயங்கள் மேலோங்கிய சூழலில், மன்னர்கள், வள்ளல்கள், சமயமடங்கள் முதலியோர் இலக்கியத்திற்கான பொருளாதார உறவை அமைப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தினர். நமது நவீன காலத்தில் பத்திரிக்கைகளும் பதிப்பகங்களும் அந்த இடத்தைப் பிடித்துள்ளனர். இன்றைக்கு எப்படிப்பட்ட இலக்கியங்களை உற்பத்தி செய்வது, வாசிப்பது என்பனவற்றையெல்லாம் பதிப்பக உரிமையாளர்களே வடிவமைக்கின்றனர். இவ்வாறு சமூகத்தில் நிலவும் இந்தப் பதிப்பகங்களும் பத்திரிக்கைகளும் சில குறிப்பிட்ட இலக்கியவாதிகளைத் தன்னிகரில்லாத பெரிய எழுத்தாளர்களாக வளர்த்தெடுத்து விளம்பரப்படுத்துவதன் மூலம் தங்களின் வணிகத்தைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் கொள்கின்றன. இன்றைக்கு உலகம் முழுவதும் இலக்கியத்தை ஒரு சமூகம் ஏற்கின்ற நெறிமுறை இப்படித்தான் அமைந்துள்ளது. பழங்காலத்தில் படைப்பாளி, நேரடியாகத் தனக்கான மக்களிடம் (இரசிகர்களிடம்) தன் படைப்பை எடுத்துச் செல்ல முடிந்தது. இன்றைக்குப் படைப்பிற்கும் வாசகர்களுக்குமிடையே பல்வேறு இடைத்தரகர்கள் நுழைந்துவிட்டனர். தமிழ்ச் சூழலில், தமிழ் இலக்கிய நூற்களுக்கான விற்பனை, உலக அளவிலானது என்ற சூழல் கடந்த

இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்

பத்து ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டு விட்டது. இந்தப் புதிய வகையான ஏற்புச் சூழல், தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தின் தன்மையை மாற்றி இருக்கிறது. படைப்பில் வரக்கூடிய கதைமாந்தர்களும், களங்களும், மொழியாடல்களும் உலகம் தழுவியதாக இருப்பதை உரை முடிகிறது. 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்ற புதியதொரு இலக்கியப் போக்கே உருவாகியுள்ளது.

சமூகத்தில் இலக்கியத்திற்கான ஏற்புநிலை எப்பொழுதும் உடன்பாட்டு நிலையிலேயே அமையுமென்று எதிர்பார்க்க முடியாது; 'எதிர்நிலைகளும்' உருவாகும். அரசு, நிர்வாகம் என்கிற ஆதிக்க நிலையங்களின் 'அதிகாரம்' இலக்கியப் படைப்பிற்கு எதிராகச் செயல்படுவதும் உண்டு. ஒரு படைப்பை ஆபாச எழுத்து, சமூக ஒழுக்கத்தை மீறுவது என்ற முறையில் குற்றஞ்சாட்டித் தடை செய்யலாம்; "கலகம் மூட்டக் கூடியது; சமூக அமைதியைக் கெடுக்கக் கூடியது; சில குறிப்பிட்ட பிரிவினரைப் புண்படுத்தக் கூடியது" எனப் பலவகையில் பழிகமத்தித் தடை செய்யவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. பாரதியாரின் 'கனவு', 'ஆறில் ஒரு பங்கு' ஆகிய எழுத்துக்கள் அங்கிலேய அரசினால் தடை செய்யப்பட்டன. மேரி டெய்லர் என்ற இங்கிலாந்துப் பெண்மணி எழுதிய "இந்தியச் சிறை ஒன்றில் சில ஆண்டுகள்" (My years in an Indian Prison) என்ற அங்கிலிப் புத்தகம் அவசரக் கால ஆட்சிக் காலத்தில் தடை செய்யப்பட்டது; தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவான புத்தகம் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. மத அடிப்படைவாதிகளால், ஈரானில் சல்மான் ருஷ்டி, வங்கதேசத்தில் தஸ்லிமா நஸ்ரின் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் நமது சமகாலத்தில் தடை செய்யப்பட்டன. சல்மான் ருஷ்டி-யின் தலைக்கே அடித்து வந்து அவர் தலைமறைவாக ஞாய்வேண்டிய நிப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இன்னும் நாடு கடத்தல், கொலை செய்தலென வரலாற்றில் பல நிகழ்ச்சிகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் சமூகத்தில் இத்தகைய அதிகார சக்திகளால் ஏற்படும் தடைகளும் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கும் வாசிப்பிற்கும் பெரிய அளவில் துணை செய்கின்றனவாகவே அமைந்துள்ளன என்ற உண்மை நிகலம் ஆர்வம்தரத்தக்க ஒன்றாகும். ரெனிலெல்லாக்கும் ஆஸ்டின் வாரனும் இவ்வாறு எழுதுகின்றனர்.

அரசாங்கத்தார் வகுத்த இலக்கியக் கட்டுப்பாடு.... இலக்கிய ஆக்கத்திற்குத் தேவையான வாய்ப்புகளை வழங்கும் திறம் பெற்றிருப்பது என்பதை மறுக்க இயலாது'.

பாரதியாருக்கு வெள்ளைத்துரைமார்கள் அரசு, அத்தகைய

P. Manju

97

பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

தடைகளையும் கெடுபிடிகளையும் செய்யாமல் இருந்திருந்தால், பாரதியார் என்கிற மகாகவி உருவாகாமலே கூடப் போயிருக்கலாம் என்றும் எண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

சமூகம் ஒரு பெருங்கடல் போன்றது; எனவே இது இலக்கியத்தை ஏற்கும் தன்மை கவைத்தல், மகிழ்தல், ஆய்தல் என்று நேரடியாக மட்டும் வெளிப்படும் என்பதில்லை. ஒரு படைப்பு வெளி வந்தவுடன், அதனைப் பின்பற்றியோ அதன் செல்வாக்கிற்கு ஆட்பட்டோ 'புதிய படைப்புகள்' உருவாகுவதன் மூலமும், அதனை வேறு வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பதன் மூலமாகவும் அப்படைப்பினைச் சமூகம் ஏற்று உள்வாங்கிக் கொள்கிறது. மேலும் அந்தப் படைப்பு கூத்தாக, மேடை நாடகமாக, வானொலி நாடகமாக, திரைப்படமாக, தொலைக்காட்சி நாடகமாக பல்வேறு மாற்று வடிவங்களாக உருவெடுத்துச் சமூகத்தின் நாடி நரம்புகளுக்குள் எல்லாம் பரவிவிடுகிறது. சான்றாகச் சிலப்பதிகாரக் கதையைத் தமிழில் சுட்டிக்காட்டலாம். கோவலம்-கண்ணகி கதை தமிழ்நாட்டிலும், கேரளாவிலும், இலங்கையிலும் பல வடிவங்களில் உருமாறி விளங்குகின்றன. தமிழில் புகழேந்திப் புலவர் 'கோவிலன் கதை' என்றும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் 'கோவலன் சரித்திரம்' என்றும் மு.கருணாநிதி 'சிலப்பதிகார நறுகக் காப்பியம்' என்றும், பாரதிதாசன் 'கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்' என்றும் பல்வேறு வடிவங்களில் படைத்தளித்துள்ளனர். மு.கருணாநிதி வசனத்தில் 'பூம்புகார்' என்ற பேரில் திரைப்படமாகவும் அதற்கு முன்பே 'கண்ணகி' என்ற பேரில் திரைப்படமாகவும் இத்தேபோல் இராமாயணத்திலும் ஒரு பெரிய பட்டியலே போடலாம். இவ்வாறு மாற்றுருவில் விளங்கும் ஒரே படைப்புகளை ஆராய்ந்தால், அந்தச் சமூகம் எப்படியெல்லாம் வாழ்க்கை மதிப்பீடுகளில் மாறிமாறி வந்திருக்கிறது என்கிற சமூக வரலாற்றைக் கண்டெடுக்க முடியும். சிலப்பதிகாரம் இப்படிப் புதிய படைப்பாக வெளிவந்துள்ளது என்பது மட்டுமல்ல, தொலைக்காட்சி வந்த பிறகு சின்னத் திரைப்பட வடிவங்களிலும் வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாறு படைப்பினை ஏற்கிற தன்மையிலும் சமூக அமைப்புகள் இன்றியமையாத இடத்தினை வகிக்கின்றன.

சமுதாயச் சித்தரிப்பு

இலக்கியம் என்பது மொழியாலான ஒரு சமூகம் எனச் சொல்லப்படுவதன் பொருள் என்ன? இலக்கியம், சமூகத்தில் இருந்துதான் பிறக்கிறது என்றாலும் சமூகமும், இலக்கியம் காட்டும் சமூகமும் ஒன்றல்ல

(S. Vimal I.P.S.
சு. திமீஸ் ஜெ.பி.எஸ்)

என்பதுதான் அதன் பொருள். அதாவது இடையில் 'மொழி' என்கிற ஊடகம் இருக்கிறது எனவே, இலக்கியம் சமுதாயத்தை சித்தரிப்பதற்குப் பல அழகியல் உத்திகளைப் பயன்படுத்துகிறது என்ற உண்மையை நாம் கண்ணோடும் மறந்துவிடக் கூடாது. இலக்கியம், மனித சமூகத்தை அழகியல் ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ளப் பயன்படும் ஒரு வடிவம். எனவே, இலக்கியத்தில் இருப்பதெல்லாம் சமூகத்தில் இருந்தவை என்றோ, சமூகத்தில் இருப்பவை எல்லாம் இலக்கியத்திலும் இருக்கும் என்றோ கொள்ளத் தேவையில்லை என்பது இப்பொழுது புரிகிறதல்லவா? சமுதாயத்தைச் சித்தரிப்பதற்கு முயலும் படைப்பாளிக்கென்று தன் காலம் தனக்குள் கட்டமைத்த தனிப்பட்ட விருப்பு, வெறுப்பு, கொள்கை, எதிர்காலக் கனவு முதலியவற்றின் அடிப்படையில் 'தேர்ந்தெடுக்கிற' ஒரு முறையியல் செயல்படுகிறது. "இந்த மனித வாழ்க்கை பயங்கரமானது; அது வேறு ஒரு வகையில் இருக்கவே முடியாது" என்று ஒருவர் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார் என்றால், அவர் ஒரு புள்ளியில், ஒரு கோணத்தில் நின்று கொண்டு இச்சமூகத்தின் ஒரு கூறினை வெளிப்படுத்துகிறார் என்றுதானே நாம் பொருள் கொள்ள முடியும். எனவே, சமுதாயச் சித்தரிப்பு என்பது படைப்பாளியின் அணுகுமுறைக்கு ஏற்ப மாறக்கூடியது என்பதை உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். எழுத்தாளர்களின் பின்புலம், நோக்கம், சமுதாயத் தேவை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பச் சமுதாயச் சித்தரிப்பு அமையுமென வரையறுக்கின்றார் தி.சு.நடராசன். பாரதியார் தன்காலத் தேவைக்கு ஏற்பவும் தான் சார்ந்த தேசிய இயக்கக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்பவும் பழைய இந்திய சமூகத்தைப் புதிய உலகமாகச் சித்தரிக்க முயன்றுள்ளார் எனக் கூறலாம் அல்லவா?

ஒரு சமூகத்தின் அனைத்து அசைவுகளிலும் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ உள்ளோடிக் கொண்டிருப்பது அச்சமூகத்தில் நிலவும் 'அரசியல்' ஆகும். 'அரசியலோடு கலந்து வெளிவரும் இலக்கியம் அரை இலக்கியம்தான் அல்லது இலக்கியமே அல்ல' என்றெல்லாம் கலை கலைக்காகவே எனக் கருதும் தூய இலக்கியவாதிகள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தாலும், 'அரசியலைக் கடந்த இலக்கியம் எதுவுமில்லை' என்கிற வாதமும் விடாப்பிடியாக நிலைபெற்று வருகிறது. 'ஒரு நல்ல எழுத்தாளன், செத்தவைகளைப் புதைக்கும் வெட்டியானாகவும் செயல்பட வேண்டும்; புதியவைகளைக் கையில் ஏந்தி வரவேற்கும் மகப்பேறு பார்க்கும் தாதியாகவும் விளங்க வேண்டும்' என எழுதுவார் கார்க்கி என்ற உருசிய நாட்டு எழுத்தாளர்.

'அரசியல் கடந்த இலக்கியம் எதுவுமில்லை' என்றவுடன் எல்லா

இலக்கியங்களும் நேரடியான நிகழ்கால அரசியல் நிலைப்பாட்டினைப் பற்றிப் பேசுகின்றன என்கிறோம் என்பதல்ல. பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்கள் போல, நேரடியாக, 'அரசியல் கவிதைகளாக' அமைபவையும் உள்; அவை வெளிப்படையானவை. ஆனால் பாரதியாரின் முப்பெரும் பாடல்களாகக் கருதப்படும் கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் ஆகியனவும் சமகால அரசியல் உணர்வின் தீவிரத்தில் இருந்து பொங்கிப் புறப்பட்டு வந்தவைதான் என்கிறோம். எனவே இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் ஒரு நேர்கோட்டுத் தொடர்பு இருக்கிறது என வறட்டுச் சூத்திரவாதம் பேசிவிடக்கூடாது; இலக்கியமும் அரசியலுமே மிக மிகச் சிக்கலானவை. மிக மிக நுட்பமானவை. (எனவே, இலக்கியம் குறித்த எந்தச் சொல்லாடலையும் அதற்கான பன்முகத் தன்மையோடு புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும். அரசியல், நீதிக் கருத்துக்கள், தத்துவம், இலக்கியம், கலைகள், மதம், குடும்பம் முதலிய அனைத்துமே மனிதர்களின் சமூக அக்கறையில் இருந்து பிறந்து வளர்ந்த சமூக வடிவங்களாகும். எனவே இலக்கியத்தில் வரும் சமூகச் சித்தரிப்பில் இவைகள் எல்லாமே ஒன்றோடொன்று கலந்து அவைகளுக்கான விகிதாச்சாரத்தோடு இடம் பெறவே செய்யும். இவைகள் எதுவுமற்ற 'சூன்யத்தில்' இலக்கியத்தில் சித்தரிப்பு நிகழ்கிறது எனப் பேச முடியாது என்பதைத்தான் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

① சமுதாயச் சித்தரிப்பால் இடம் சார்ந்த சித்திரிப்புகள் இலக்கியத்தில் தொடர்ந்து நிலையான இடத்தைப் பெற்று வருகின்றன. சங்க காலத்தினால் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய இடம் சார்ந்த சித்திரிப்புகள், கதை மாந்தர்கள் போலச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மிகச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு பாடலிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களிலும் இந்தச் சித்திரிப்பு 'ஓர் உத்தியாகவே' பயன்பட்டுள்ளது. இதுபோலவே பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது எனக் காலம் சார்ந்த சித்திரிப்புகளும் இலக்கியத்தில் தொடர்ந்து கையாளப்பட்டு வந்துள்ளன. பெருங்காப்பிய நிலை பேசும் போதாகூட, இருகடர் தோற்றம், மறைவு பற்றிய வருணனை இடம் பெற வேண்டும் என விதித்துள்ளதும் எண்ணத்தக்கது. இடைக்காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்களிலும் காவியங்களிலும் கால, இட வர்ணனை இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. நவீன இலக்கியங்களில் நகர்ப்புறச் சித்திரிப்புகளும் 'வட்டார இலக்கியம்' என்ற பேரில் கிராமப்புறச் சித்திரிப்புகளும் இடம் பெறுவதைக் காண முடிகிறது. அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி ஆகியோர் புனைகதைகளில் நகரம் சார்ந்த

இலக்கியம் / சங்க காலத்தினால் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்

②

நவீன இலக்கியங்களில் நகர்ப்புறச் சித்திரிப்புகளும் 'வட்டார இலக்கியம்' என்ற பேரில் கிராமப்புறச் சித்திரிப்புகளும் இடம் பெறுவதைக் காண முடிகிறது. அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி ஆகியோர் புனைகதைகளில் நகரம் சார்ந்த

என்பதுதான் அதன் பொருள். அதாவது இடையில் 'மொழி' என்கிற ஊடகம் இருக்கிறது எனவே, இலக்கியம் சமுதாயத்தை சித்தரிப்பதற்குப் பல அழகியல் உத்திகளைப் பயன்படுத்துகிறது என்ற உண்மையை நாம் கண்ணேரமும் மறந்துவிடக் கூடாது. இலக்கியம், மனித சமூகத்தை அழகியல் ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ளப் பயன்படும் ஒரு வடிவம். எனவே, இலக்கியத்தில் இருப்பதெல்லாம் சமூகத்தில் இருந்தவை என்றோ, சமூகத்தில் இருப்பவை எல்லாம் இலக்கியத்திலும் இருக்கும் என்றோ கொள்ளத் தேவையில்லை என்பது இப்பொழுது புரிகிறதல்லவா? சமுதாயத்தைச் சித்தரிப்பதற்கு முயலும் படைப்பாளிகளென்று தன் காலம் தனக்குள் கட்டமைத்த தனிப்பட்ட விருப்பு, வெறுப்பு, கொள்கை, எதிர்காலக் கனவு முதலியவற்றின் அடிப்படையில் 'தேர்ந்தெடுக்கிற' ஒரு முறையியல் செயல்படுகிறது. "இந்த மனித வாழ்க்கை பயங்கரமானது; அது வேறு ஒரு வகையில் இருக்கவே முடியாது" என்று ஒருவர் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார் என்றால், அவர் ஒரு புள்ளியில், ஒரு கோணத்தில் நின்று கொண்டு இச்சமூகத்தின் ஒரு கூறினை வெளிப்படுத்துகிறார் என்றுதானே நாம் பொருள் கொள்ள முடியும். எனவே, சமுதாயச் சித்தரிப்பு என்பது படைப்பாளியின் அணுகுமுறைக்கு ஏற்ப மாறக்கூடியது என்பதை உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். எழுத்தாளர்களின் பின்புலம், நோக்கம், சமுதாயத் தேவை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பச் சமுதாயச் சித்தரிப்பு அமையுமென வரையறுக்கின்றார் தி.சு.நடராசன். பாரதியார் தன்காலத் தேவைக்கு ஏற்பவும் தான் சார்ந்த தேசிய இயக்கக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்பவும் பழைய இந்திய சமூகத்தைப் புதிய உலகமாகச் சித்தரிக்க முயன்றுள்ளார் எனக் கூறலாம் அல்லவா?

ஒரு சமூகத்தின் அனைத்து அசைவுகளிலும் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ உள்ளோடிக் கொண்டிருப்பது அச்சமூகத்தின் நிலவும் 'அரசியல்' ஆகும். 'அரசியலோடு கலந்து வெளிவரும் இலக்கியம் அரை இலக்கியம்தான் அல்லது இலக்கியமே அல்ல' என்றெல்லாம் கலை கலைக்காகவே எனக் கருதும் தூய இலக்கியவாதிகள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தாலும், 'அரசியலைக் கடந்த இலக்கியம் எதுவுமில்லை' என்கிற வாதமும் விடாப்பிடியாக நிலைபெற்று வருகிறது. ஒரு நல்ல எழுத்தாளன், செத்தவைகளைப் புதைக்கும் வெட்டியானாகவும் செயல்பட வேண்டும்; புதியவைகளைக் கையில் ஏந்தி வரவேற்கும் மகப்பேறு பார்க்கும் தாதியாகவும் விளங்க வேண்டும்' என எழுதுவார் கார்க்கி என்ற உருசிய நாட்டு எழுத்தாளர்.

'அரசியல் கடந்த இலக்கியம் எதுவுமில்லை' என்றவுடன் எல்லா

பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

இலக்கியங்களும் நேரடியான நிகழ்கால அரசியல் நிலைப்பாட்டினைப் பற்றிப் பேசுகின்றன என்கிறோம் என்பதல்ல. பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்கள் போல, நேரடியாக, 'அரசியல் கவிதைகளாக' அமைபவையும் உள்; அவை வெளிப்படையாளவை. ஆனால் பாரதியாரின் முப்பெரும் பாடல்களாகக் கருதப்படும் கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் ஆகியனவும் சமகால அரசியல் உணர்வின் தீவிரத்தில் இருந்து பொங்கிப் புறப்பட்டு வந்தவைதான் என்கிறோம். எனவே இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் ஒரு நேர்கோட்டுத் தொடர்பு இருக்கிறது என வறட்டுச் சூத்திரவாதம் பேசிவிடக்கூடாது; இலக்கியமும் அரசியலுமே மிக மிகச் சிக்கலானவை. மிக மிக நுட்பமானவை. (எனவே, இலக்கியம் குறித்த எந்தச் சொல்லாடலையும் அதற்கான பன்முகத் தன்மையோடு புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும். அரசியல், நீதிக் கருத்துக்கள், தத்துவம், இலக்கியம், கலைகள், மதம், குடும்பம் முதலிய அனைத்துமே மனிதர்களின் சமூக அக்கறையில் இருந்து பிறந்து வளர்ந்த சமூக வடிவங்களாகும். எனவே இலக்கியத்தில் வரும் சமூகச் சித்திரப்பில் இவைகள் எல்லாமே ஒன்றோடொன்று கலந்து அவைகளுக்கான விகிதாச்சாரத்தோடு இடம் பெறவே செய்யும். இவைகள் எதுவுமற்ற 'சூன்யத்தில்' இலக்கியத்தில் சித்திரிப்பு நிகழ்கிறது எனப் பேச முடியாது என்பதைத்தான் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

① சமுதாயச் சித்திரிப்பால் இடம் சார்ந்த சித்திரிப்புகள் இலக்கியத்தில் தொடர்ந்து நிலையான இடத்தைப் பெற்று வருகின்றன. (சங்க காலத்தினால் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய இடம் சார்ந்த சித்திரிப்புகள், கதை மாந்தர்கள் போலச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மிகச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு பாடலிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களிலும் இந்தச் சித்திரிப்பு 'ஓர் உத்தியாகவே' பயன்பட்டுள்ளது. இதுபோலவே பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது எனக் காலம் சார்ந்த சித்திரிப்புகளும் இலக்கியத்தில் தொடர்ந்து கையாளப்பட்டு வந்துள்ளன. பெருங்காப்பிய நிலை பேசும் போதுகூட, இருகடர் தோற்றம், மறைவு பற்றிய வருணனை இடம் பெற வேண்டும் என விதித்துள்ளதும் எண்ணத்தக்கது.) இடைக்காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்களிலும் காவியங்களிலும் கால, இட வர்ணனை இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. நவீன இலக்கியங்களில் நகர்ப்புறச் சித்திரிப்புகளும் 'வட்டார இலக்கியம்' என்ற பேரில் கிராமப்புறச் சித்திரிப்புகளும் இடம் பெறுவதைக் காண முடிகிறது. அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி ஆகியோர் புனைகதைகளில் நகரம் சார்ந்த

இலக்கியம் /
சங்க காலம் /
இடம் சார்ந்த

②

இலக்கியம் /
சங்க காலம் /
இடம் சார்ந்த

இலக்கியம் -> வடம் } -7 23/11/2022
 சாஸம் }
 (உதிகள்) }
 சுவாமிநாதர்

100

இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்

சித்திரிப்புகளும், கிராமப்புறச் சித்திரிப்புகளும் மிக மேலான படைப்பாக்கத் தளத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதற்கெனக் காரணம்?

(1) "அவை இரண்டும் முதற்பொருள் (தொல்காப்பியர்) சுவாமிநாதர்!
 முதலென்ப படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
 இயல்பென மொழிப இயல்புணர் தோரே" (9)

என்கிறார். மனிதர்களாகிய நாம் அடிப்படை யில் நிலத்தாலும் மொழியாலும் வாழ்வமைக்கப்படுபவர்கள். எனவே நமது இலக்கியங்களிலும் அவை விடாமல் நம்மைத் தொடர்கின்றன. கதை சொல்லல் அல்லது எடுத்துரைத்தல் என்கிற மனித நடவடிக்கை, இடத்தையும் காலத்தையும் கட்டாமல் சாத்தியமில்லை. எனவேதான் இலக்கியச் சித்திரிப்பில் அவைகள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

சமூகத்தில் பல்வேறு பிரிவினர் வாழ்கின்றனர். தொழில், சாதி, வர்க்கம், மொழி, பால் முதல் பவற்றின் அடிப்படையில் வாழ்வினைச் சித்திரித்தல் என்ற நோக்கில் அவர்களுடன் வாழ்ந்து, விவரங்களைத் திரட்டி அவற்றின் அடிப்படையில் இலக்கிய ஆக்கம் நிகழ்வதும் வழக்கமாக இருக்கிறது. செல்வராஜ் 'தேனி' என்ற நாவல் மூலம் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வையும், பாபா 'கருக்கு' என்ற நாவல் மூலம் தலித் மக்களின் வாழ்வையும், க.சமுத்திரம் 'வாடாமல்லி' என்ற நாவல் மூலமாக அலிகளின் வாழ்க்கையையும், ச.பாலமுருகன் 'சோளக் தோட்டி' மூலம் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வுத் துயரங்களையும் சித்திரிக்க முயன்றுள்ளனர். இவ்வாறு பல முறையியலின் அடிப்படையில் சமூகச் சித்திரிப்பு என்பது இலக்கிய ஆக்கத்திற்குள் தொடர்ந்து நடந்த வண்ணம் இருக்கின்றது. இத்தகைய இலக்கியச் சித்திரிப்புகள்தான் தனிமனிதர்களைச் சமூகமயப்படுத்தும் பணியில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன.

இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் கடவுள், புராணம், சமயம் சார்ந்த சித்திரிப்புகளுக்கும் சமூகத்திற்கும் என்ன தொடர்பு என்ற ஒரு நல்ல வினாவை ஒருவர் எழுப்பலாம். நாம் முன்பே பார்த்தது போலக் குடும்பம், கல்வி, அரசு முதலியவை போல 'சமயமும்' எந்தவொரு சமூகத்திலும் நிறுவனத்திற்குரிய பண்போடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே சமயமும் சமூகம் சார்ந்ததுதான்; சமயம் சார்ந்த கடவுள், புராணம் குறித்த இலக்கிய வர்ணனைகளும் சமூகச் சித்திரிப்பின்படி பட்டவையே. இந்த இடத்தில் 'பாய்ப்பாக' என்பாரின் ஒரு மேற்கோளைக் கையாளுவது மிகப் பொருத்தமாக இருக்குமெனக் கருதுகிறேன்.

இலட்சம் - 7 மாதிரி

↓
முடிவு

மாற்றம்

- 7 சட்டமன்றம்
உள்ளுள்ள
சட்டம்

சி.மொ.

பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

101

கோயில்கள் கடவுள்களைக் கவரவிடாதற்காகக் கட்டப் பட்டவை அல்ல. கட்டிடக் கலையைக் கவரவிடாதற்காகக் கட்டப்பட்டவையே (10).

என்ற ஒரு கருத்தினை முன்வைக்கிறார். கடவுளைக் குறித்த இலக்கியங்களிலும் மனிதர்களின் இன்ப துன்பங்களும் சமூகவாழ்வும்தான் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இலக்கியத்தில் பெரிய புராணத்தில், திருவிளையாடற் புராணத்தில் - கடவுள் இடம் பெறுவது தன்னிகரில்லாக் கதை மாந்தராகத்தான். அப்படிக் கதைமாந்தராகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் மனித சமூகத்தை எந்த அளவிற்கு நுட்பமாகச் சித்திரிக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்குச் சித்திரிப்பதற்கான முயற்சியே. இவ்வாறு சமயம் சார்ந்த இலக்கியச் சித்திரிப்புகளும் சமூகச் சித்திரிப்பின் ஒரு கூறுதான் என நாம் நினைந்து, கொள்ள முடியும்.

(5) (சமுதாய மதிப்புகள்) (Social Values)

ஒவ்வொரு சமூகமும் தொடர்ச்சியாய்த் தனது இருப்பிற்கான போராட்டத்தில் சில பொதுவான சமூக மதிப்புகளை அல்லது விழுமியங்களைக் கட்டமைத்துக் கொள்கிறது. இந்த விழுமியம் 'ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மா' என்று கொள்ளத்தக்க அளவிற்குச் சிறப்புமிக்கது. எனவே, சமுதாயவியல் அணுகுமுறையில் இது இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது. இந்த விழுமியங்கள் குறிப்பிட்ட சமூக மற்றும் பொருளாதார உறவுப் பின்னணியில் உருக்கொள்கின்றன. எனவே, சமூகம் மாறும் போது மதிப்புகளும் மாறக்கூடியன. அதேநேரத்தில் 'இம்மதிப்பு' உருக்கொள்வதற்கான சமுதாயச் சூழல்கள் மறைந்துவிட்ட பிறகும் கூடச் சமூகத்தில் இவைகளில் சில தொடர்ந்து வாழவும் கூடியவை. மேலே கூறியவற்றைச் சமுதாய மதிப்புகள் என்றால் என்ன? என்ற கேள்விக்கான விடையாகவும், வரையறையாகவும் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சில சமூக மதிப்புகள் உருவாக்கிவிடப்பட்டுள்ளன. நட்பு, விருந்தோம்பல், காதல், வீரம், மானம், கொடை, கற்பு, செய்நன்றியறிதல், கல்வி, குழந்தைப்பேறு எனச் சங்க இலக்கியங்கள் உருவாக்கிவிட்ட விழுமியங்கள் இன்றுவரை தமிழ் பேசும் மக்களின் உளவியலைக் கட்டமைப்பதில் பெரும்பங்கு வகிப்பதை விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்க முடியும். என்றோ ஒரு காலத் தேவைக்கேற்ப உருவாக்கிவிட்ட 'மானம்' என்ற சமூக மதிப்பை உணர்வுதிபாகத் தமிழர்கள் சுமந்து வாழ்வதால், போட்டி நிறைந்த இன்றைய

நவீன உலகத்தில் பின் தங்கி விடுகிறார்கள் எனக் கருதிய மு.வரதராசனார், திருக்குறளிலுள்ள 'மானம்' என்ற அதிகாரத்தையே எடுத்துவிட வேண்டும் என்று கருத்துரைத்ததைத் தமிழ் உலகம் அறியும். இந்த அளவிற்கு ஒரு காலத்தில் சமூக வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இருந்த விழுமியங்கள், மற்றொரு காலத்தில் அச்சமுகத்திற்குப் பாரமாகி விடுகிற குழலும் நிகழ்ந்து விடுகிறது. இவ்வாறு ஒரு விழுமியத்தை 'உன்னதம்' எனக் கட்டமைப்பதும் இலக்கியம்தான்; அது இன்றைக்குப் 'பாதகமாகி' விட்டது எனக்கூறி, புதிய 'மதிப்புகளை' உருவாக்கி உணர்வாகச் சேர்ப்பதும் இலக்கியம்தான்.

அகழியாடிகளி சனத்திற்கு ஏற்ற மாறு மாறி எடுக்கலே

போர்ச்சுமல் நிறைந்த சங்க காலத்தில் குழந்தைப் பேறு என்பது ²⁰⁶ கொண்டாடத்தக்கதாகக் கருதப்பட்டது. 'மயக்குறு மக்களைப் பெறாதார்க்குப் பயக்குறை இல்லை தாம்வாடும்நாளே'¹¹; எனச் சங்கப் பாடல் ஒன்று குழந்தைப் பேற்றினை வலியுறுத்துகின்றது. உண்ணா நோன்பு இருந்து இறக்க வந்த புலவர் ஒருவரை, 'பிள்ளைப்பேறு பெற்றபிறகு வாரும்' எனத் திருப்பி விடும் காட்சியினைப் புறநானூற்றில் பார்க்க முடிகிறது¹². உலக வறுமைக்கு மக்கள் தொகைப் பெருக்கமே காரணம் என்ற பொருளாதாரக் கோட்பாடு பரவி, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் பரவிய இன்றைக்குக் 'குழந்தைகள்' குறித்த நம் மதிப்பு (அ) விழுமியம் என்னவாக இருக்கிறது என்று கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடி எண்ணிப் பார்க்கலாம். முதலில் "ஆறு பெற்றால் போதும்" என அறிமுகமான இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் பிறகு நான்காகி, மூன்றாகி, இரண்டாகி, இன்றைக்கு ஒன்று பெற்றால் போதும் என்று வந்து நிற்கிறது. மேலும் 'நாமே குழந்தைகள் நமக்கெதுக்குக் குழந்தை' என்ற குரலும் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. இப்படிக்காதல், கற்பு, நட்பு, விருந்தோம்பல் முதலியவை குறித்தும் நமது 'விழுமியங்கள்' மாறிக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன. இவ்வாறு சமூகத் தேவையின் பொருட்டும் ஆதிக்க சக்திகளின் நலத்திற்கு ஏற்பவும் உருண்டு திரண்டு எழும் 'விழுமியங்களை' இலக்கியவாதிகள்தான் மனித உணர்வுகளாக மாற்றி விடும் மாபெரும் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

'ஒருத்திக்கு ஒருவன்' என்ற விழுமியத்தை உருவாக்க நினைத்த சங்க காலத்தில் பெண்ணின் குணமாகத் தொல்காப்பியர் இப்படி வகுத்தார்:

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப”¹³

ஆனால் பாரதியார் என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?

பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

7 மகாநாடி பாரதியார்

(108)

“நாணமும் அச்சமும் நாய்களுக்கு வேண்டுமாம்:

என்கிறார். அவரைத் தொடர்ந்து பாரதிதாசனார்.

“அச்சமும் நாணமும் இல்லாத பெண்கள்
அழகிய தமிழ்நாட்டின் கண்கள்”

பாரதிதாசனார்
என் உரைகதிரார்

என்ப பதிவு பண்ணுகிறார். இவ்வாறு பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகள் பரவிய இருப்தாம் நூற்றாண்டிற்கேற்பச் சமூக விழுமியங்களை மாற்றிப் படைக்கின்ற பணியினை இலக்கியம் மேற்கொள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது.

மேற்கண்ட சமூக மதிப்புகளும் நன்மை x தீமை, உயர்ந்தது x தாழ்ந்தது, உண்மை x பொய்மை, ஆண்மை x பெண்மை என்றெல்லாம் கட்டமைக்கப்பட்ட இணைமுரண் மதிப்புகளும் சேர்ந்துதான் இலக்கிய ஆக்கத்தில் விளைபுரிகின்றன. இலக்கிய ஆக்கத்தில் மட்டுமல்ல, இலக்கியத்தை வாசித்துச் சுவைத்து மகிழ்வதற்கும் இந்த மதிப்புகள்தான் உள்ளே இருந்து பணிபுரிகின்றன என்பதைக் கொஞ்சம் நுட்பமாக எண்ணிப் பார்த்தால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சமுதாயச் சிக்கல்கள்

பழமையான இனக்குழுச் சமூகத்தில் மனித வாழ்க்கையும் மனித மனமும் எளிய ஒரு வடிவத்தில் இயற்கையோடு இயற்கையாக அமைந்திருந்தன என்று நம்பப்படுகிறது. தொடர்ந்து சொத்துடைமைச் சமூகம் உருவான பிறகும், ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்று பாலியல் ஒடுக்குமுறைச் சமூகம் தோன்றிய பிறகும், எழுத்து மொழி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு எழுதத் தெரிந்தவர் கற்றவர், எழுதத் தெரியாதவர் கல்லாதவர் என்று மனிதர்களை இரண்டாகப் பிரிக்கிற சமூக அமைப்பு கட்டமைக்கப்பட்ட பிறகும் மனித வாழ்க்கையிலும் மனத்திலும் பலவிதமான சிக்கல்கள் உருவெடுத்து விட்டன. உண்மையில் சொல்லப் போனால் இப்படிப் புதிராகிப் போன சிக்கல்களையும் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒருவகைப்பட்ட மொழியாலான முயற்சிதான் இலக்கியம். அதாவது இந்த வாழ்க்கையையும் இயற்கையையும் நேரடியான ஒரு மொழியில் அறிவுக்குப் புரிய வைக்க முயல்வதுதான் அறிவியல் கல்வி என்றால் குறியீட்டு மொழிகளாலும் கதைகளாலும் எடுத்துரைப்பு முறைகளாலும் அதே வாழ்க்கையையும் இயற்கையையும் உள்ளத்திற்குப் புரிய வைக்க முயல்வதுதான் இலக்கியக் கல்வி ஆகும். எனவே இலக்கியப்

படைப்பில் #டுபட முனைகிற ஓர் எழுத்தாளர், அடிப்படையில் ஒரு 'சமூக விஞ்ஞானியாகத்' தன்னை வளர்த்தெடுத்துக் கொள்வதன் மூலமாகச் சமூகத்தில் நேற்று நிலவிய, இன்று நிலவுகின்ற, நாளைக்கு நிலவப் போகின்ற சிக்கல்களை எல்லாம் அடையாளம் கண்டு கொள்ளக்கூடியத் திறம் பெற்றவராக விளங்க வேண்டும். இதைத்தான் நாம் 'சமூகப் பிரக்கூ' (Social Consciousness) என்கிறோம்.

W சமூகத்தில் பல முரண் சக்திகள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆளுகின்றவர் x ஆளப்படுகின்றவர்; இருட்பவர் x இல்லாதவர்; கற்றவர் x கல்லாதவர்; நகரத்தார் x கிராமத்தார்; ஆண் x பெண்; உயர் சாதி x கீழ்ச் சாதி; பெரும்பான்மையினர் x சிறுபான்மையினர்; மையத்தில் வாழ்பவர் x ஓரத்தில் வாழ்பவர்; அகச்சமயத்தார் x புறச்சமயத்தார் - இவ்வாறு இயங்கும் முரண் சக்திகளுக்கிடையே ஓயாது சிக்கல்களும் தீர்வுகளும் நடந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இந்த முரண்சக்திகளின் தீவிரமான பிடிமானத்திற்குள் சிக்கிச் சிதைந்து போய் வாழ்விழந்து அலைபாய்கின்ற உயிர்கள் இந்த மண்ணில் ஏராளம், ஏராளம். இத்தகைய மனிதத் துயரங்கள்தாம் சமூகத் துயரங்களாக நம்மோடு கூடவே தொடர்ந்து வருகின்றன. இத்தகைய புள்ளிகளில் இருந்துதான் இலக்கியம் தனக்கான கருவினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறது. எனவே சமூகத்தில் சிக்கல்கள், புரிய முடியாத புதிர்கள், இவைகளால் ஏற்படும் மனததுயரங்கள் இல்லையென்றால் இலக்கியமும் இல்லை என்று சொல்லுமளவிற்கு இலக்கிய ஆக்கத்திலும் இலக்கிய வாசிப்பிலும் இவைகள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகின்றன.

சமுதாயவியல் திறனாய்வு என்றவுடனே, சமூகத்தில் நிலவும் முரண்களால் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கு இலக்கியத்தில் தீர்வு கூறவேண்டுமா? வேண்டாமா? என்ற விவாதம் அதற்கான முழு ஆற்றலோடு புறப்பட்டு விடுகிறது. 'சிக்கலென ஒன்றை எழுதுவதற்காக எடுத்துக் கொண்டால், அதற்கான தீர்வைக் கதை முடிவில் முன்வைக்க வேண்டும்தானே; வாசகர்கள் எதிர்பார்ப்பது இயல்புதானே' எனக் கருதலாம். அதேநேரத்தில் "தீர்வு என்பது ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடுவது; தற்காலிகமானது; இன்றைக்குச் 'சரியான தீர்வு' எனக் கருதப்படுகிற ஒன்று, நாளைக்குத் தவறாகிவிட வாய்ப்பு இருக்கிறது. மனிதச் சிக்கல்களுக்கு எதற்குத்தான் நிலையான தீர்வு கூறமுடியும்? மனித வாழ்க்கையும் சிக்கல்களும் நிலையற்றவை? என்ற சூழலில் நிலையான தீர்வுகள் என்பது மட்டும் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? எனவே, பொதுமைக் கூறுகளைக் கூட்டவைக்க முயலும் இலக்கியம் தீர்வுவென ஒன்றைச் சொல்லிக் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா?"

இலக்கியம் - 5 சிங்களம்

சுனீறன் எ ராண்பம்

உண்பை & திள் நாந்பம்

உண்பை

பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

என்று கூறலாம். இந்தச் சிக்கலுக்கு ஏங்கல்ஸ் மிகச் சிறப்பான ஒரு பதிலை ஏற்கவே சொல்லி வைத்திருக்கிறார். மிக ஆழமான நட்புமான புரிதலின் வெளிப்பாடு அந்தப் பதில்.

சுனீறன் எ ராண்பம் :

சமுதாய முரண்பாடுகளுக்கு வரலாற்று முறையியலான தீவுகளை. எழுத்தாளன் தட்டிலே வைத்துத் தருவது போல மிக வெளிப்படையாக முன்வைக்க வேண்டியதில்லை. படைப்பாக்கத்தின் போக்கில் அது ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலை, செயல்கள் முதலியவற்றின் ஊடே தானே பொதிந்து வைத்துத் தொனிபோலப் புலப்படுமாறு தீவுகளை முன்வைக்க வேண்டும்¹.

இலக்கியம் இதயத்தோடு பேசுகிறது. எனவே, இதயத்துக்கு இதமான இலக்கிய அழகியல் சிதைந்துவிடாதபடிச் சிக்கல்களையும் சிக்கல்களுக்கான வழிமுறைகளையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். க.கைலாசபதி போன்ற மார்க்சியத் திறனாய்வாளர்கள்.

சுனீறன் எ ராண்பம் மார்ச்சியத் திறனாய்வு :

பிரச்சனைகளை மேலும் மேலும் கூர்ந்து நோக்கி, ஒவ்வொன்றிலும் காரண-காரியத் தொடர்புகளை விளங்கிக் கொண்டு எழுதும் போது அவற்றை நீக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் அதற்கான வழிவகைகளையும் விவரித்தல் தவிர்க்க இயலாதே. நோயை நுணுக்கமாக விளக்கி விவரித்தால் மட்டும் போதுமா? நோயாளியின் மீது இரக்கப்பட்டால் மட்டும் போதுமா? நோயின் வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாய்க் கூறினால் மட்டும் போதுமா? நோயின் மருந்தும் மார்க்கமும் வேண்டாமா?²

என்று எழுதுவதன் மூலம் இலக்கியத்தில் தீவுகளை முன்வைக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர். இவ்வாறு வலியுறுத்துவதனாலேயே 'இலக்கிய அழகியலைப் பின்தள்ளி விடுகிறார்கள்' எனக் க.நா.சு போன்றவர்களால் கரும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாயினர். ஆனால் ஒன்றை இந்த இடத்தில் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது சமுதாயவியல் திறனாய்வாளர்களோ மார்க்சியத் திறனாய்வாளர்களோ இலக்கிய அழகியலுக்கு எதிரானவர்கள் அல்லர்; அழகியலின் பேரால், சமூகத்திற்கு எதிரானவைகளைக் கொண்டுவதைத்தான் அவர்கள் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இலக்கியத்தின் உயிரே அதன் 'அழகில் தான்' இருக்கிறது என்பதில் யார் மாறுபடக்கூடும்? எனவேதான் இலக்கியம் வேறு, சமுதாயம் வேறு; எந்தச் சூழ்நிலையிலும்

ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாது என்பதை ரெனிவெல்லாக், ஆஸ்டின் வாரன் வலுவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

(இலக்கியம் சமூகவியலுக்கோ அரசியலுக்கோ மாற்றாக அமைவதன்று. அதற்குரிய நியதியும் நோக்கமும் தனியானவை)

அடிக்குறிப்புகள்

1. குளோறியா சுந்தரமதி (மொ.பு), ரெனிவெல்லாக் மற்றும் ஆஸ்டின் வாரன், இலக்கியக் கொள்கை, ப.126.
2. எடுத்தாளப்பட்டது, மேற்படி நூல், ப.127.
3. மேற்படி நூல்., பக்.52-53.
4. எடுத்தாளப்பட்டது, குளோறியா சுந்தரமதி (மொ.பு), மு.கு.நூல், ப.149.
5. குளோறியா சுந்தரமதி, மே.நூ.ப.132.
6. மே.நூ.ப.135.
7. மே.நூ.ப.137.
8. தி.சு.நடராசன், திறனாய்வுக் கலை, ப.57.
9. தொல்.அகத்.நூற்.4.
10. ஆன்வர் ஸிஸ் (மொ.பு), பொன்னீலன், மார்க்சிய அழகியலின் அடிப்படைகள், ப.95.
11. புறநானூறு, பா.188.
12. மே.நூ.பா.222.
13. தொல்.கள.நூ.8.
14. F.Engels, Letters to Minna kautsky, (1885) Marx & Engles, On Literature and Art, P.89.
15. க.கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப.28.
16. குளோறியா சுந்தரமதி (மொ.பு) மே.நூ.ப.154.